



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudce JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **V.-s., spol. s r. o.**, zastoupený JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem se sídlem Slovanská tř. 136, 326 00, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21, Karlovy Vary, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2007, č. j. 58 Ca 79/2004 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadá žalobce (dále též „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2007, č. j. 58 Ca 79/2004 - 60; tímto byla zamítnuta žaloba, kterou se stěžovatel domáhal vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2004, č. j. 1629/MP/MP/BA/04, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 15. 6. 2004, č. j. FO/60/2004 ve věci uložení povinnosti uhradit část výtěžku z provozu hracích automatů dle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o loteriích“).

Stěžovatel v kasační stížnosti udává stejné důvody jako v žalobě; zejména tvrdí, že Městský úřad Sokolov, který vydal rozhodnutí o povinnosti odvést část výtěžku na veřejně

prospěšné účely, nebyl k vydání takového rozhodnutí oprávněn, stejně tak nemá pravomoc k případnému následnému vymáhání uloženého plnění. Dále stěžovatel rozporuje způsob výpočtu části výtěžku, kterou měl odvést. Namítá, že uvedený postup je nepochybně v rozporu s Listinou základních práv a svobod, jednak je odvod nutno považovat za substituci daně a při tomto postupu dochází k dvojímu zdanění jedné částky. Stěžovatel dále uvádí, že dle výkladu zákona, tak jak provedl Krajský soud v Plzni, ohledně toho, co je výtěžek a co část výtěžku, dochází k naprosto absurdní situaci, kdy část výtěžku je vždy větší než výtěžek. I pokud by Krajský soud v Plzni dospěl k názoru, že ustanovení § 4 zákona č. 202/1990 Sb., lze vykládat dvojím způsobem, platí zásada správního práva, která říká, že je-li možno právní předpis vykládat dvojím způsobem, vykládá se vždy ve prospěch účastníka.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 16. 3. 2007 uvádí, že vzhledem k tomu, že vydané povolení, které je oprávněn v souladu s ustanovením § 18 zákona o loteriích vydat Městský úřad Sokolov, souvisí s použitím části výtěžku na veřejně prospěšný účel, za což odpovídá správní orgán, na nějž byla pravomoc vydávat povolení přenesena, lze dovodit, že i tento orgán rozhoduje o výši této částky výtěžku. Tomu nasvědčuje i veřejnoprávní charakter takového plnění, tedy platby ve prospěch rozpočtu obce, stejně jako je tomu ve věci uložení pokuty či správního poplatku podle zákona o loteriích. Na základě těchto argumentů se žalovaný domnívá, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno příslušným orgánem.

Výpočet odvodu je dle žalovaného zcela jasně stanoven zákonem a podnikatelskému subjektu je, a to nejen v době vydání rozhodnutí k povolení provozu výherních přístrojů, ale též v době podání žádosti k podnikání v uvedeném oboru, známo, jaké bude jeho finanční zatížení plynoucí z dané podnikatelské aktivity.

Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Plzni v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu vyplynulo, že Městský úřad Sokolov rozhodnutím ze dne 2. 7. 2004 oznámil stěžovateli zahájení správního řízení ve věci odvodu části výtěžku z provozování výherních hracích automatů s tím, že stěžovatel neprovedl odvod části výtěžku v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Městský úřad Sokolov rozhodnutím ze dne 15. 7. 2004, č. j. FO/60/2004, uložil stěžovateli povinnost doplatit část výtěžku z provozu výherních hracích přístrojů ve výši 91 013 Kč.

Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 30. 9. 2004, č. j. 1629/MP/MP/BA/04 podané odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud v Plzni žalobu stěžovatele rozhodnutím ze dne 31. 1. 2007, č. j. 58 Ca 79/2004 - 60 zamítl.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu stran věcné i místní příslušnosti správního orgánu, který ve věci rozhodoval. Dospěl ke shodnému závěru, a to, že bylo postupováno v souladu s ustanoveními § 5, § 6 a § 7 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu a v souladu s ustanovením § 18 odst. 1 a ustanovením § 20 odst. 1 zákona o loteriích.

Povolení k provozování výherních přístrojů vydává obecní úřad pro svůj územní obvod, a to v přenesené působnosti, což je v daném případě Městský úřad Sokolov. Také v ustanovení § 18 odst. 4 zákona o loteriích je stanoveno, že část výtěžku je příjmem obce, která vydá povolení k jejich provozování. Toto ustanovení vychází z obecně platného ustanovení § 4 odst. 2 zákona o loteriích. Podle tohoto ustanovení je vydané povolení vázáno i na to, že na veřejně prospěšný účel bude použito části výtěžku ve stanovené výši. Vzhledem k tomu, že vydané povolení, které je oprávněn v souladu s ustanovením § 18 odst. 1 zákona o loteriích vydat Městský úřad Sokolov, souvisí s použitím části výtěžku na veřejně prospěšný účel, za což odpovídá tento správní orgán, na nějž byla pravomoc vydávat povolení přenesena, je zcela logický závěr, že i tento orgán rozhoduje o správné výši této části výtěžku. Tomu nasvědčuje i veřejnoprávní charakter takového plnění, tedy platby ve prospěch rozpočtu obce, stejně jako je tomu ve věci uložení pokuty či správního deliktu podle zákona o loteriích.

Nejvyšší správní soud dále odkazuje na ustanovení § 47 odst. 1 zákona o loteriích podle kterého orgán, který povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydal, je povinen ji i kontrolovat. Orgán vykonávající státní dozor se může kdykoliv přesvědčit, zda loterie nebo jiné podobné hry se provozují za podmínek určených v povolení a zda se dodržují příslušné právní předpisy.

Námítku stěžovatele ohledně posouzení výtěžku a části výtěžku dle ustanovení § 4 odst. 2 a 3 zákona o loteriích Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou.

V případě „části výtěžku“ (§ 4 odst. 2 věta první zákona o loteriích) se jedná o tu část příjmu z provozování loterií a jiných podobných her, která je vyhrazena veřejně prospěšným účelům, a je příjmem té obce, která k jejich provozování vydala povolení. Výše odvodu části výtěžku se stanoví procentem uvedeným v tabulce z rozdílu mezi příjmem provozovatele tvořeným všemi vsazenými částkami ze všech jím provozovaných her podle § 2 a § 50 odst. 3 tohoto zákona, které podléhají vyúčtování na straně jedné a výhrami vyplacenými sázejícím, správními a místními poplatky včetně nákladů státního dozoru na straně druhé. Ustanovení § 4 odst. 2 cit. zákona in fine rovněž stanoví, že odvod části výtěžku v určené výši na veřejně prospěšné účely splňuje podmínku stanovenou zvláštním předpisem; odkazuje přitom na ust. § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Dle uvedeného ustanovení daňového zákona je pouze tato část výtěžku (dle ust. § 4 odst. 2 zákona o loteriích) osvobozena od daně z příjmů.

Z uvedeného vyplývá, že pro výpočet části výtěžku (na kterou se vztahovalo daňové osvobození) se neodčítají vlastní náklady provozovatele. S pojmem vlastní náklady provozovatele pracuje až ust. § 4 v odst. 3 cit. zákona. Tyto jsou tak již relevantní položkou pro účely zdanění, nikoli však pro výpočet té části příjmu provozovatele, která je určena k povinnému odvodu k veřejně prospěšným účelům. Z toho vyplývá, že se vlastní náklady provozovatele nemají ani nemohou mít vliv na výši vykalkulované části výtěžku pro odvod obci. V žádném případě se nejedná o dva konkurenční výklady jednoho pojmu – „výtěžek“

a „část výtěžku“, ale o výklad dvou pojmů, které jsou odvislé od jiných zákonem stanovených podmínek. Ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 202/1990 Sb. a ustanovení § 4 odst. 3 tohoto zákona jsou k sobě v poměru speciality (srovn. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 4. 7. 2001 – sp. zn. II. ÚS 285/01, příst. www.judikatura.cz).

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného konstatuje, že vymezení hypotézy právní normy obsažené v § 4 odst. 2 cit. zákona je natolik přesné a určité, že nedává prostor k jinému výkladu než adekvátnímu (doslovnému). Nejde proto o situaci, kdy by ze zákona bylo možno dovodit dva konkurenční výklady, z nichž by měl mít přednost výklad pro stěžovatele příznivější.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Krajského soudu v Plzni není nezákonné z důvodu spočívajícím v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, jak uvádí stěžovatel, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil; rozhodl proto, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu